

Sygn. akt XIV C 1163/22 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft
Protokolant:	sekretarz sądowy Ziemowit Jasieniecki

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2022 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko L. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.011,77 zł (jedenaście tysięcy jedenaście złotych 77/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

a. 9.889,00 zł od dnia 19 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;

b. 1122,77 zł od dnia 29 października 2020 roku do dnia zapłaty;

2. umarza postępowanie co do kwoty 314,50 zł;

3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.367,00 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

Sygn. akt: XIV C 1163/22

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 29 października 2020 r. powód (...) S.A. domagał się od pozwanego L. B. zapłaty kwoty 11 011,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia 6 listopada 2018 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia w zakresie wskazanym w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...), a pozwany nie uregulował zobowiązania. Stąd żądanie zapłaty należnych składek oraz skapitalizowanych odsetki za zwłokę w łącznej kwocie 2 417,48 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 11 grudnia 2020 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zawiadomienie (...) sp. z o.o. o toczonym się postępowaniu. Pozwany wywodził, że nie jest odpowiedzialny za zapłatę składek na ubezpieczenie pojazdów za okresy wskazane w pozwie. Wskazał, że prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r. Działalność została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany jest współnikiem spółki pod firmą (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...). Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o. Pozwany wyjaśnił, że w umowie tej strony określiły, że nabywca większościowego pakietu udziałów odpowiada za wcześniej powstałe zobowiązania w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez (...). W związku z tym zdaniem pozwanego (...) sp. z o.o. odpowiada za wcześniejsze długi, w tym za zaległe składki ubezpieczenia, których dochodzi powód.

W piśmie datowanym na dzień 23 sierpnia 2021 r. powód wskazał, że nie został poinformowany o zbyciu pojazdów objętych ochroną ubezpieczeniową, wobec czego jest uprawniony do żądania zapłaty składek przez pozwanego na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Burze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód podniósł, że zbywca i nabywca są odpowiedzialni solidarnie za uregulowanie składek, zatem powód może dochodzić zapłaty od każdego z nich razem lub z osobna.

Postanowieniem z dnia 2 września 2021 r. Sąd odrzucił wniosek pozwanego o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu (...) sp. z o.o. Pozwany w dalszym ciągu powoływał się na treść umowy z nabywcą oraz przejęcie przez niego odpowiedzialności za wcześniejsze długi.

W piśmie z 15 lutego 2022 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że z wniosku powoda jako wierzyciela wszczęto już postępowanie egzekucyjne, którego przedmiotem była zapłata należności dochodzonych w niniejszym postępowaniu, wobec czego należności te mogły już zostać wyegzekwowane.

Pismem z dnia 14 marca 2022 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 314,50 zł w związku z uiszczoną przez pozwanego w dniu 29 listopada 2021 r. wpłatą i cofnął powództwo w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. Powód wyjaśnił, że wpłatę tę zaliczył na poczet odsetek należnych od kwoty 11 011,77 zł liczonych od dnia 6 listopada 2018 r. W piśmie z dnia 6 października 2022 r. powód sprecyzował, że kwota 314,50 zł stanowi nadpłatę ze środków wyegzekwowanych przez komornika sądowego w innym postępowaniu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód zawarł z pozwanym L. B., jako przedsiębiorcą umowy ubezpieczenia potwierdzone polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...), polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) oraz polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...). Sumę ubezpieczenia w przypadku każdej z polis określono na 15 000 zł, zaś termin płatności składki w łącznej wysokości 2 697 zł określono na 18 listopada 2016 r. Kolejne raty w kwocie 408,00 zł miały być płatne do 4 lutego 2017 r., 4 maja 2017 r. i 4 sierpnia 2017 r.

D. ód: polisy – k. 10 – 13,

Pozwany prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r. Działalność została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany nie zajmował się sprawami dotyczącymi księgowości.

Pozwany był współnikiem spółki pod firmą (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...).

Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o., o wartości nominalnej 3 154 500,00 zł. Cena mogła ulec dalszemu pomniejszeniu o wszelkie wymagalne lub niewymagalne zobowiązania, w tym prywatnoprawne i publicznoprawne, związane z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, które obciążą lub mogą obciążyć ekonomicznie (...) po dacie zakupu udziałów przez FoodCare oraz , wszelkie zobowiązania związane ze spółka (...) Sp. z o.o., które powstaną do chwili zawarcia umowy sprzedaży spółki . Płatność pierwszej raty miała nastąpić w terminie 14 dni od daty podpisania umowy, a druga rata powinna zostać uiszczona w terminie do 31 stycznia 2019 r., z zastrzeżeniem, że jej wysokość może zostać pomniejszona przez kupującego o zobowiązania pozwanego, o ile takie zobowiązania zostaną ujawnione.

Z chwilą zawarcia ww. umowy na kupującego miały przejść wszelkie prawa i obowiązki wynikające z prawa własności udziałów, określone w Kodeksie spółek handlowych oraz umowie spółki, związane ze zbywanymi udziałami, zarówno w stosunku do spółki, jak i w stosunku do osób trzecich.

Spółka (...) sp. z o.o. przejęła pojazdy pozwanego wymienione w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...).

Pozwany nie zawiadomił powoda o zbyciu przedsiębiorstwa.

D. ód: wydruk z (...) k. 32, umowa sprzedaży udziałów – k. 33 – 36, dowód z przesłuchania pozwanego – k. 149v – 150.

Zarówno pozwany, jak i aktualny właściciel pojazdów nie uregulowali części składek z tytułu polis nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...), objętych żądaniem pozwu w niniejszej sprawie.

Zaległość z tego tytułu wyniosła 11 011,77 zł, z czego kwota 1 122,77 zł stanowiła naliczone przez powoda skapitalizowane odsetki w zapłacie kolejnych rat składki. Powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednak pozwany nie uregulował zadłużenia.

D. ód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 16 – 17.

Pozwany L. B. zawarł z (...) sp. z o.o. w dniu 13 marca 2020 r. i 3 kwietnia 2020 r. dodatkowe porozumienia o rozliczaniu wzajemnych zobowiązań. W rozliczeniu z dnia 13 marca 2020 r. wskazano, że (...) sp. z o.o. zapłaci pozwanemu 800 000,00 zł za pozostałe 10 % udziałów w spółce i drugą ratę pierwszej transakcji. Termin zapłaty wyznaczono na 30 marca 2020 r. Nadto (...) C. sprzedał pozwanemu samochód B. za 40 000,00 zł brutto, a pozwany wyraził zgodę na odwiarty na wszystkich działkach, które są jego własnością lub są przez niego dzierżawione w O. oraz zgodę na pobieranie z nich wody. Równocześnie pozwany oświadczył, że ureguluje należności dochodzone przez (...) i zwalnia spółkę (...) z odpowiedzialności z tego tytułu.

D. ód: o świadczenie z 13 marca 2020 r. – k. 189,

W § 3 porozumienia z dnia 3 kwietnia 2020 r. pozwany L. B. zobowiązał się do zapłaty wszelkich zobowiązań dochodzonych od niego przez podmioty (...) S.A. , w tym należności objętych postępowaniami komorniczymi Km 2096/19, Km 3025/19, Km 3026/19, Km 9081/19 oraz (...) S.A., w tym w szczególności objętych postępowaniem VIII Gnc 2390/19 i postanowiono, że nie może dochodzić zwrotu lub zapłaty tych zobowiązań przez (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. Pozwany oświadczył, że w zakresie tych zobowiązań zwalnia (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. z obowiązku ich zapłaty L. B., (...) S.A. oraz (...) S.A.

D. ód: oświadczenie z 3.04.2020 r. – k. 185 – 188.

Między stronami toczyły się również postępowania sądowe dotyczące zaległych składek z tytułu innych polis (m. in. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)). Część wyegzekwowanej przez komornika sądowego kwoty, tj.

314,50 zł, powód zaliczył na poczet zadłużenia objętego żądaniem pozwu - co do odsetek. Pozew o zapłatę należności z tytułu umów ubezpieczenia złożył także ubezpieczyciel (...) Spółka Akcyjna, który uzyskał wyrok zasadzający.

D. ód: akta spraw prowadzonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym – k. 93 – 103, k. 157 – 171, k. 192 – 201, postanowienie z dnia 9.12.2019 r. wydane w sprawie XIV Nc 5888/19 – k. 14 – 15, wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10.11.2021 r. wydany w sprawie VIII GC 3051/19 wraz z uzasadnieniem – k. 111 – 124, postanowienie komornika w sprawie Km 3025/19 – k. 178 – 179.

Sąd zważył, co następuje:

Powyżej wskazany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o bezsporne twierdzenia stron oraz zgromadzone w sprawie dokumenty prywatne i urzędowe, wydruki z akt spraw prowadzonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak również na podstawie dowodu z przesłuchania pozwanego L. B.. Zebrany materiał dowodowy sprawy Sąd oceniał stosownie do kryteriów, o jakich mowa w treści art. 233 § 1 k.p.c., a więc wedle własnego przekonania i w sposób wszechstronny, mając nadto na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego. Wszelkie wyżej wskazane dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ ich autentyczność i prawdziwość nie były kwestionowane przez strony, a także nie budziły wątpliwości Sądu. Należy podkreślić, że część spośród okoliczności faktycznych niniejszej sprawy była bezsporna między stronami i jako taka, nie wymagała dowodzenia. Sąd dał również co do zasady wiarę dowodowi z przesłuchania pozwanego, albowiem jego relacja była jasna, chociaż bez dowodu z dokumentów częściowo niespójna i nieszczerza. Stąd Sąd nie dał wiary pozwanemu co do tego, że spółka (...) przejęła siebie wszelkie zobowiązania pozwanego i zwolniła go z obowiązku ich uregulowania, ponieważ już sformułowania umowy z 9 marca 2018 r. poddawały tę okoliczność w wątpliwość, wskazując inaczej czas powstania zobowiązań które przejął na siebie nabywca udziałów, a z porozumień z dnia 13 marca 2020 r. i 3 kwietnia 2020 r. wynikały już zupełnie przeciwne ustalenia stron tych porozumień. Sąd zważył także, że pozwany nie dysponował szeroką wiedzą na temat faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ nie zajmował się kwestiami związanymi z księgowością w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa i nie miał szczególowej wiedzy na temat zawartej umowy ubezpieczenia potwierdzonej przedstawionymi polisami, co więcej nie miał szczególowej wiedzy na temat zobowiązań swojej firmy w chwili jej sprzedaży i ustaleń poczynionych z nabywcą udziałów, ponieważ nie uczestniczył w nich osobiście, a przez ustanowionego pełnomocnika.

Pozwany nie kwestionował jednak faktu zawarcia z powodem umów ubezpieczenia, ani wysokości składki ubezpieczeniowej, czy też samej wysokości zadłużenia. Sąd uznał więc te okoliczności za fakty przyznane, niewymagające dowodzenia. Zasadniczo zresztą stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny, a odmiennie natomiast przedstawiała się jego ocena prawna prezentowana przez zainteresowanych. Pozwany kwestionował bowiem swoją odpowiedzialność względem powoda wskazując, że ponosi ją (...) sp. z o.o., która odpowiada za wcześniejsze długi pozwanego, w tym za zaległe składki z tytułu ubezpieczenia, których dochodzi powód. Z pisma spółki (...) sp. z o.o. wynikało natomiast, że uznała ona, iż to pozwany był zobowiązany do uregulowania zadłużeń z tego tytułu. Bezsporne było także, że zaległość z tytułu nieopłaconych składek nie została uregulowana ani przez pozwanego, ani przez spółkę (...).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości co do żądania głównego i w przeważającej części odsetek.

Sąd zważył, że powód wywodził swe roszczenia z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z przepisem art. 23 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. nr 124, poz. 1152) posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Przepis art. 32 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi zaś, że posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu,

potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Sąd zważył, że pozwany prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r. Działalność została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany był też współnikiem spółki pod firmą (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...). Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o., a następnie zbył temu samemu podmiotowi pozostałe 10% udziałów. Spółka ta przejęła pojazdy pozwanego wymienione w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...), a pozwany nie zawiadomił powoda o zbyciu przedsiębiorstwa.

Zgodnie z art. 55 4 k.c. nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć. Należy podkreślić, że przepis ten wprost wskazuje na zobowiązanie solidarne zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa, która to solidarność polega na tym, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników); aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 k.c.).

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy Sąd zważył, że pozwany pozostaje w dalszym ciągu podmiotem odpowiedzialnym za zobowiązania zbytego przedsiębiorstwa związane z nieuregulowaną składką. Pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia i był zobligowany do opłacania składek. Do zapłaty, na skutek nabycia udziałów, zgodnie z przywołanym przepisem została również spółka (...), ale to wierzyciel miał prawo wybrać, który z tych podmiotów pozwie. Oczywiście przy założeniu, że dowiedział się o zbyciu pojazdów, czego co najmniej pozwany zaniechał. Gdyby to nabywca miał być jedynym zobowiązanym wobec ubezpieczyciela, ten, jako wierzyciel musiałby wyrazić na to zgodę i zwolnić pozwanego ze zobowiązania. Tymczasem Sąd ustalił zupełnie odmienne okoliczności. Nie dość, że FoodCare nie zobowiązywała się wobec ubezpieczyciela do zapłaty i ten nie zwolnił w tych okolicznościach z długu pozwanego, to jeszcze sam pozwany zobowiązał się względem spółki (...), iż ureguluje należności dochodzone przez (...) przed Sądami i zwalnia spółkę (...) z odpowiedzialności z tego tytułu. Pozwany L. B. zobowiązał się w nich do zapłaty wszelkich zobowiązań dochodzonych od niego przez podmioty (...) S.A. (w tym należności objętych postępowaniami komorniczymi Km 2096/19, Km 3025/19, Km 3026/19, Km 9081/19) oraz (...) S.A. (w tym w szczególności objętych postępowaniem VIII GNc 2390/19). Ustalono również, że pozwany nie może dochodzić zwrotu lub zapłaty tych zobowiązań przez (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. Pozwany oświadczył, że w zakresie tych zobowiązań zwalnia (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. z obowiązku ich zapłaty L. B., (...) S.A. oraz (...) S.A.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że pozwany i spółka (...) są zobowiązani solidarnie względem powoda, przy czym powód nigdy nie zwolnił z długu pozwanego, za to pozwany zwolnił z odpowiedzialności względem ubezpieczyciela nabywcę udziałów, które to zwolnienie odnosiło skutek wyłącznie pomiędzy stronami tej umowy, a nie wobec osób trzecich, w tym powoda.]

W tej sytuacji powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Co do żądania zapłaty odsetek, to Sąd po pierwsze ustalił, że powód domaga się dalszych odsetek od zaległych odsetek za okres poprzedzający wytoczenie powództwa. Zaś zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać

odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Wobec powyższego odsetki od skapitalizowanej kwoty 1 122,77 zł należne są powodowi dopiero od dnia 29 października 2020 r.

Po drugie, w toku procesu powód ograniczył powództwo o kwotę 314,50 zł uiszczoną przez pozwanego w dniu 29 listopada 2021 r. i cofnął powództwo w tym zakresie. Kwota ta stanowiła nadpłatę ze środków wyegzekwowanych przez komornika sądowego w innym postępowaniu. Powód podał, że wpłatę tę zaliczył na poczet odsetek należnych od kwoty 11 011,77 zł liczonych od dnia 6 listopada 2018 r., ale nie sformułował na nowo żądania. W tej sytuacji Sąd obliczył, że kwota ta odpowiada należnym odsetkom za okres od 6 listopada 2018 r. do 18 kwietnia 2019 r., więc dalsze, niezapłacone odsetki należne są powodowi od dnia następnego, tj. 19.04.2019 r. Równocześnie Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 314,50 zł (pkt 2 wyroku).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 011,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty należności głównej, tj. 9 889,00 zł od dnia 19 kwietnia 04.2019 r. do dnia zapłaty, a od odsetek w kwocie 1 122,77 zł od dnia 29 października 2020 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 4 wyroku mając na uwadze przepis zawarty w art. 98 k.p.c. i sformułowaną tam zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o tę zasadę strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej niezbędnych kosztów, które ta w związku z procesem poniosła. Na koszty procesu należne powodowi wysokości 4 367,00 zł złożyła się opłata od pozwu w wysokości 750,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3 600,00 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając zaś na uwadze przepis art. 98 § 1 1 k.p.c. Sąd należne powodowi koszty procesu powiększył o odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

SSR Aleksandra Smólska - Kreft

Sygn. akt II Ca 3/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w B. I. W. I Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Irena Dobosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 lipca 2023 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko: L. B.

o: zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 27 października 2022 r. w sprawie o sygn. akt: XIV C 1163/22 upr

oddala apelację.

SSO Irena Dobosiewicz

Sygn. akt: II Ca 3/23

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 27 października 2022r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11011,77 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot 9889 zł od dnia 19 kwietnia 2019r. do dnia zapłaty i od kwoty 1122,77 zł od dnia 29 października 2020 r. do dnia zapłaty, umorzył postępowanie co do kwoty 314,50 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4367 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wskazał, że z dnia 29 października 2020 r. powód (...) S.A. domagał się od pozwanego L. B. zapłaty kwoty 11 011,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia 6 listopada 2018 r. do dnia zapłaty z tytułu umów ubezpieczenia samochodów w zakresie wskazanym w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...) , a pozwany nie uregulował zobowiązania. Stąd powód domagał się zapłaty należnych składek oraz skapitalizowanych odsetki za zwłokę w łącznej kwocie 2 417,48 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 11 grudnia 2020 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniono żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zawiadomienie (...) sp. z o.o. o toczonym się postępowaniu. Pozwany zaprzeczył, aby był odpowiedzialny za zapłatę składek na ubezpieczenie pojazdów za okresy wskazane w pozwie. Wskazał, że prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r. Działalność została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany jest współnikiem spółki pod firmą (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...). Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o. Pozwany wyjaśnił, że w umowie tej strony określiły, że nabywca większościowego pakietu udziałów odpowiada za wcześniej powstałe zobowiązania w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej przez (...). W związku z tym zdaniem pozwanego (...) sp. z o.o. odpowiada za wcześniejsze długi, w tym za zaległe składki ubezpieczenia, których dochodzi powód.

Powód pismem z dnia 23 sierpnia 2021 r. wskazał, że nie został poinformowany o zbyciu pojazdów objętych ochroną ubezpieczeniową, wobec czego jest uprawniony do żądania zapłaty składek przez pozwanego na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Burze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód podniósł, że zbywca i nabywca są odpowiedzialni solidarnie za uregulowanie składek, zatem powód może dochodzić zapłaty od każdego z nich razem lub z osobna.

Postanowieniem z dnia 2 września 2021 r. Sąd odrzucił wniosek pozwanego o zawiadomienie o toczącym się postępowaniu (...) sp. z o.o. Pozwany w dalszym ciągu powoływał się na treść umowy z nabywcą oraz przejęcie przez niego odpowiedzialności za wcześniejsze długi. Następnie pismem z dnia 14 marca 2022 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 314,50 zł w związku z uiszczoną przez pozwanego w dniu 29 listopada 2021 r. wpłatą i cofnął powództwo w tym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach natury prawnej:

Powód zawarł z pozwanym L. B., jako przedsiębiorcą umowy ubezpieczenia OC i od następstw nieszczęśliwych wypadków kierowców i pasażerów potwierdzone polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...), polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...), polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) oraz polisą nr (...) za szkody powstałe z ruchem pojazdu marki V. (...) o

nr rej. (...). Sumę ubezpieczenia w przypadku każdej z polis określono na 15 000 zł, zaś termin płatności składki w łącznej wysokości 2 697 zł określono na 18 listopada 2016 r. Kolejne raty w kwocie 408,00 zł miały być płatne do 4 lutego 2017 r., 4 maja 2017 r. i 4 sierpnia 2017 r.

Pozwany prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r. Działalność została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany nie zajmował się sprawami dotyczącymi księgowości.

Pozwany był współnikiem spółki pod firmą (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...).

Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o., o wartości nominalnej 3 154 500,00 zł. Cena mogła ulec dalszemu pomniejszeniu o wszelkie wymagalne lub niewymagalne zobowiązania, w tym prywatnoprawne i publicznoprawne, związane z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, które obciążą lub mogą obciążyć ekonomicznie (...) po dacie zakupu udziałów przez FoodCare oraz , wszelkie zobowiązania związane ze spółką (...) Sp. z o.o., które powstaną do chwili zawarcia umowy sprzedaży spółki . Płatność pierwszej raty miała nastąpić w terminie 14 dni od daty podpisania umowy, a druga rata powinna zostać uiszczona w terminie do 31 stycznia 2019 r., z zastrzeżeniem, że jej wysokość może zostać pomniejszona przez kupującego o zobowiązania pozwanego, o ile takie zobowiązania zostaną ujawnione.

Z chwilą zawarcia ww. umowy na kupującego miały przejść wszelkie prawa i obowiązki wynikające z prawa własności udziałów, określone w Kodeksie spółek handlowych oraz umowie spółki, związane ze zbywanymi udziałami, zarówno w stosunku do spółki, jak i w stosunku do osób trzecich.

Spółka (...) sp. z o.o. przejęła pojazdy pozwanego wymienione w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...).

Pozwany nie zawiadomił powoda o zbyciu przedsiębiorstwa, co było bezsporne.

Zarówno pozwany, jak i aktualny właściciel pojazdów nie uregulowali części składek z tytułu polis nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...), objętych żądaniem pozwu w niniejszej sprawie. Zaległość z tego tytułu wyniosła 11 011,77 zł, z czego kwota 1 122,77 zł stanowiła naliczone przez powoda skapitalizowane odsetki w zapłacie kolejnych rat składki. Powód wezwał pozwanego do zapłaty, jednak pozwany nie uregulował zadłużenia.

Pozwany L. B. zawarł z (...) sp. z o.o. w dniu 13 marca 2020 r. i 3 kwietnia 2020 r. dodatkowe porozumienia o rozliczaniu wzajemnych zobowiązań. W rozliczeniu z dnia 13 marca 2020 r. wskazano, że (...) sp. z o.o. zapłaci pozwanemu 800 000,00 zł za pozostałe 10 % udziałów w spółce i drugą ratę pierwszej transakcji. Termin zapłaty wyznaczono na 30 marca 2020 r. Nadto (...) C. sprzedał pozwanemu samochód B. za 40 000,00 zł brutto, a pozwany wyraził zgodę na odwiarty na wszystkich działkach, które są jego własnością lub są przez niego dzierżawione w O. oraz zgodę na pobieranie z nich wody. Równocześnie pozwany oświadczył, że ureguje należności dochodzone przez (...) i zwalnia spółkę (...) z odpowiedzialności z tego tytułu.

W § 3 porozumienia z dnia 3 kwietnia 2020 r. pozwany L. B. zobowiązał się do zapłaty wszelkich zobowiązań dochodzonych od niego przez podmioty (...) S.A. , w tym należności objętych postępowaniami komorniczymi Km 2096/19, Km 3025/19, Km 3026/19, Km 9081/19 oraz (...) S.A., w tym w szczególności objętych postępowaniem VIII GNc 2390/19 , nadto postanowiono, że nie może dochodzić zwrotu lub zapłaty tych zobowiązań przez (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. Pozwany oświadczył, że w zakresie tych zobowiązań zwalnia (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. z obowiązku ich zapłaty L. B., (...) S.A. oraz (...) S.A.

Między stronami toczyły się również postępowania sądowe dotyczące zaległych składek z tytułu innych polis (m. in. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)). Część wyegzekwowanej przez komornika sądowego kwoty, tj. 314,50 zł, powód zaliczył na poczet zadłużenia objętego żądaniem pozwu - co do odsetek. Pozew o zapłatę należności z tytułu umów ubezpieczenia złożył także ubezpieczyciel (...) Spółka Akcyjna, który uzyskał wyrok zasądający.

Sąd Rejonowy powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty prywatne i urzędowe, wydruki z akt spraw prowadzonych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jak również na podstawie dowodu z przesłuchania pozwanego L. B.. Zebrany materiał dowodowy sprawy Sąd oceniał stosownie do kryteriów, o jakich mowa w treści art. 233 § 1 k.p.c., a więc wedle własnego przekonania i w sposób wszechstronny, mając nadto na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego. Wszelkie wyżej wskazane dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ ich autentyczność i prawdziwość nie były kwestionowane przez strony, a także nie budziły wątpliwości Sądu, poza tym część okoliczności faktycznych niniejszej sprawy była bezsporna między stronami i jako taka, nie wymagała dowodzenia. Sąd dał również co do zasady wiarę dowodowi z przesłuchania pozwanego, albowiem jego relacja była jasna, chociaż bez dowodu z dokumentów częściowo niespójna i nieszczerza. Sąd Sąd Rejonowy nie dał wiary pozwanemu co do tego, że spółka (...) przejęła siebie wszelkie zobowiązania pozwanego i zwolniła go z obowiązku ich uregulowania, ponieważ już sformułowania umowy z 9 marca 2018 r. poddawały tę okoliczność w wątpliwość, wskazując inaczej czas powstania zobowiązań, które przejął na siebie nabywca udziałów, a z porozumień z dnia 13 marca 2020 r. i 3 kwietnia 2020 r. wynikały już zupełnie przeciwne ustalenia stron tychże porozumień. Sąd Rejonowy miał na uwadze i to, że pozwany nie dysponował szeroką wiedzą na temat faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, ponieważ nie zajmował się kwestiami związanymi z księgowością w ramach prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa i nie miał szczegółowej wiedzy na temat zawartej umowy ubezpieczenia potwierdzonej przedstawionymi polisami, co więcej nie miał szczegółowej wiedzy na temat zobowiązań swojej firmy w chwili jej sprzedaży i ustaleń poczynionych z nabywcą udziałów, ponieważ nie uczestniczył w nich osobiście, a przez ustanowionego pełnomocnika.

Pozwany nie kwestionował jednak faktu zawarcia z powodem umów ubezpieczenia, ani wysokości składki ubezpieczeniowej, czy też samej wysokości zadłużenia stąd uznane zostały te okoliczności za fakty przyznane, niewymagające dowodzenia. Zasadniczo zresztą stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny, a odmiennie natomiast przedstawiała się jego ocena prawna prezentowana przez zainteresowanych. Pozwany kwestionował bowiem swoją odpowiedzialność względem powoda wskazując, że ponosi ją (...) sp. z o.o., która odpowiada za wcześniejsze długi pozwanego, w tym za zaległe składki z tytułu ubezpieczenia, których dochodzi powód. Z pisma spółki (...) sp. z o.o. wynikało natomiast, że uznała ona, iż to pozwany był zobowiązany do uregulowania zadłużeń z tego tytułu. Bezsporne było także, że zaległość z tytułu nieopłaconych składek nie została uregulowana ani przez pozwanego, ani przez spółkę (...).

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości co do żądania głównego i w przeważającej części odsetek.

Sąd Rejonowy następnie odniósł się do przepisu art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie zaś z przepisem art. 23 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 r. (Dz.U. nr 124, poz. 1152) posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Przepis art. 32 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi zaś, że posiadacz pojazdu mechanicznego, który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń, w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu, o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) do dnia 15 lutego 2018 r, przy czym została ona wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 27 lutego 2018 r. Pozwany był też współnikiem spółki pod firma (...) sp. z o.o., do której w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł w formie aportu przedsiębiorstwo (...). Umową z dnia 9 marca 2018 r. pozwany sprzedał (...) udziałów w spółce odpowiadających 90 % kapitału zakładowego (...) sp. z o.o., a następnii zbył temu samemu podmiotowi pozostałe 10% udziałów. Spółka ta przejęła pojazdy pozwanego

wymienione w polisach nr (...), nr 338 - (...), nr 338 - (...) i nr 338 - (...), a pozwany nie zawiadomił powoda o zbyciu przedsiębiorstwa.

Zgodnie z art. 55 § 4 k.c. nabywca przedsiębiorstwa jest odpowiedzialny solidarnie ze zbywcą za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, chyba że w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Odpowiedzialność nabywcy ogranicza się do wartości nabytego przedsiębiorstwa według stanu w chwili nabycia, a według cen w chwili zaspokojenia wierzyciela. Odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć. Należy podkreślić, że przepis ten wprost wskazuje na zobowiązanie solidarne zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa, która to solidarność polega na tym, że kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników); aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 k.c.).

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy Sąd Rejonowy zważył, że pozwany pozostaje w dalszym ciągu podmiotem odpowiedzialnym za zobowiązania zbytego przedsiębiorstwa związane z nieuregulowaną składką. Pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia i był zobligowany do opłacania składek. Do zapłaty, na skutek nabycia udziałów, zgodnie z przywołanym przepisem została również spółka (...), ale to wierzyciel miał prawo wybrać, który z tych podmiotów pozwie. Oczywiście przy założeniu, że dowiedział się o zbyciu pojazdów, czego co najmniej pozwany zaniechał. Gdyby to nabywca miał być jedynym zobowiązanym wobec ubezpieczyciela, ten, jako wierzyciel musiałby wyrazić na to zgodę i zwolnić pozwanego ze zobowiązania. Tymczasem Sąd ustalił zupełnie odmienne okoliczności. Nie dość, że FoodCare nie zobowiązywała się wobec ubezpieczyciela do zapłaty i ten nie zwolnił w tych okolicznościach z długu pozwanego, to jeszcze sam pozwany zobowiązał się względem spółki (...), iż ureguluje należności dochodzone przez (...) przed Sądami i zwalnia spółkę (...) z odpowiedzialności z tego tytułu. Pozwany L. B. zobowiązał się w nich do zapłaty wszelkich zobowiązań dochodzonych od niego przez podmioty (...) S.A. (w tym należności objętych postępowaniami komorniczymi Km 2096/19, Km 3025/19, Km 3026/19, Km 9081/19) oraz (...) S.A. (w tym w szczególności objętych postępowaniem VIII GNc 2390/19). Ustalono również, że pozwany nie może dochodzić zwrotu lub zapłaty tych zobowiązań przez (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. Pozwany oświadczył, że w zakresie tych zobowiązań zwalnia (...) sp. z o.o. lub (...) sp. z o.o. z obowiązku ich zapłaty L. B., (...) S.A. oraz (...) S.A.

Wobec tego Sąd Rejonowy uznał, że pozwany i spółka (...) są zobowiązani solidarnie względem powoda, przy czym powód nigdy nie zwolnił z długu pozwanego, za to pozwany zwolnił z odpowiedzialności względem ubezpieczyciela nabywcę udziałów, które to zwolnienie odnosiło skutek wyłącznie pomiędzy stronami tej umowy, a nie wobec osób trzecich, w tym powoda.

O odsetkach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd dodatkowo wskazał, że powód domaga się dalszych odsetek od zaległych odsetek za okres poprzedzający wytoczenie powództwa, zgodnie zaś z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Wobec powyższego odsetki od skapitalizowanej kwoty 1 122,77 zł należne są powodowi dopiero od dnia 29 października 2020 r.

Po drugie, w toku procesu powód ograniczył powództwo o kwotę 314,50 zł uiszczoną przez pozwanego w dniu 29 listopada 2021 r. i cofnął powództwo w tym zakresie. Kwota ta stanowiła nadpłatę ze środków wyegzekwowanych przez komornika sądowego w innym postępowaniu. Powód podał, że wpłatę tę zaliczył na poczet odsetek należnych od kwoty 11 011,77 zł liczonych od dnia 6 listopada 2018 r., ale nie sformułował na nowo żądania. W tej sytuacji Sąd obliczył, że kwota ta odpowiada należnym odsetkom za okres od 6 listopada 2018 r. do 18 kwietnia 2019 r., więc dalsze, niezapłacone odsetki należne są powodowi od dnia następnego, tj. 19.04.2019 r. Równocześnie Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 314,50 zł (pkt 2 wyroku).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 011,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty należności głównej, tj. 9 889,00 zł od dnia 19 kwietnia 04.2019 r. do dnia zapłaty, a od odsetek w kwocie 1 122,77 zł od dnia 29 października 2020 r. do dnia zapłaty a w pozostałym zaś zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu orzekł w oparciu o przepis zawarty w art. 98 k.p.c. i sformułowaną tam zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o tę zasadę strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu stronie przeciwnej niezbędnych kosztów, które ta w związku z procesem poniosła. Na koszty procesu należne powodowi wysokości 4 367,00 zł złożyła się opłata od pozwu w wysokości 750,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3 600,00 zł obliczone zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Mając zaś na uwadze przepis art. 98 § 1 k.p.c. Sąd należne powodowi koszty procesu powiększył o odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Apelację od wyroku wniósł osobiście pozwany, zarzucając Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych oraz dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nadto poddał pod ocenę postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 września 2022r. w przedmiocie pominięcia dowodu z zeznań świadka W. T. złożonych na piśmie w sprawie VIII Gc 3051/19 .

Domagał się skarżący uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy.

Strona powodowa nie ustosunkowała się do apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie znajduje uzasadnienia , zaś podniesione w niej zarzuty nie mogły skutkować zmianą czy tym bardziej uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Z uwagi na fakt, iż Sąd Okręgowy nie przeprowadzał w niniejszej sprawie postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku zgodnie z art. 505[13] § k.p.c. , jako że sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym należało ograniczyć tylko do przytoczenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy nie podziela przedstawionej przez skarżącego argumentacji naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 233§ 1 k.p.c. . Wbrew zarzutom , dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie jest dowolna , zaś Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne z rozważeniem całokształtu materiału dowodowego bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów , które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Zgodzić się należy z Sądem Rejonowym , gdy w tej sprawie odwołał się do przepisu art. 32 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. nr 124, poz. 1152/, który nakłada na posiadacza zbywanego pojazdu określone obowiązki. I tak posiadacz pojazdu mechanicznego , który przeniósł prawo własności tego pojazdu, jest obowiązany do przekazania posiadaczowi , na którego przeniesiono prawo własności pojazdu, potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz do powiadomienia na piśmie zakładu ubezpieczeń , w terminie 14 dni od dnia przeniesienia prawa własności pojazdu , o fakcie przeniesienia prawa własności tego pojazdu i o danych posiadacza, na którego przeniesiono prawo własności pojazdu.

A zatem skoro pozwany zawarł z powodem umowy ubezpieczenia , był tym samym zobligowany do zapłaty składek , jako jeden z dłużników solidarnych obok FoodCare, na które powód zbył przedsiębiorstwo.

Przywołany wyżej przepis, w powiązaniu z art. 55[4] k.c. zd.1 wprost wskazuje na nabywcę, jako osobę odpowiedzialną solidarnie ze zbywcą przedsiębiorstwa za jego zobowiązania związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa, chyba że nabywca w chwili nabycia nie wiedział o tych zobowiązaniach, mimo zachowania należytej staranności. Z kolei w zdaniu 3 stanowi się, że odpowiedzialności tej nie można bez zgody wierzyciela wyłączyć ani ograniczyć.

Skoro w tej sprawie FoodCare wiedziała o istnieniu tych zobowiązań, a przejęcie ubezpieczonych pojazdów przez nabywcę przedsiębiorstwa to potwierdza, to mamy do czynienia z solidarną odpowiedzialnością zbywcy i nabywcy przedsiębiorstwa wobec pozwanego, zdanie bowiem 1 art. 55[4] k.c. o takim rodzaju odpowiedzialności stanowi.

Nie ma znaczenia dla tej odpowiedzialności zawarte w dniu 13 marca 2020r. dodatkowe porozumienie o rozliczaniu wzajemnych zobowiązań i złożone dla FoodCare przez pozwanego oświadczenie o uregulowaniu należności dochodzonych m.in. przez powoda i zwolnieniu spółki (...) z odpowiedzialności z tego tytułu oraz porozumienie z dnia 3 kwietnia 2020r., w którym pozwany zobowiązał się m.in. do zapłaty wszelkich zobowiązań dochodzonych wobec niego przez – tu powoda.

Trafnie też Sąd Rejonowy odwołał się w tej sytuacji do art. 366 k.c. stanowiącym o solidarności dłużników za zobowiązania solidarne. A to oznacza, że wierzyciel – tu: ubezpieczyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników solidarnych łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna /.../, nadto aż do całkowitego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani.

Przenosząc to na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, że wobec wierzyciela nadal zbywca i nabywca przedsiębiorstwa pozostają dłużnikami solidarnymi, jakkolwiek pozwany zwolnił z odpowiedzialności względem ubezpieczyciela nabywcę przedsiębiorstwa, to w stosunku do wierzyciela – tu: powoda, nie odniosło to zwolnienie skutku.

Gdy chodzi o zarzut pominięcia wniosku dowodowego w zakresie zeznań świadka W. T., to Sąd Okręgowy w trybie art. 380 k.p.c. poddał ocenie postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 września 2022r., , dzieląc argumenty Sądu I Instancji.

Sąd Rejonowy zasadnie pominął ten wniosek dowodowy, bowiem świadek miałby zeznawać na okoliczność przejęcia przez spółkę (...) odpowiedzialności za spłatę zobowiązań przedsiębiorstwa (...). Zeznania te były zbędne, bowiem z porozumienia z dnia 3 kwietnia 2020r. jasno wynika, że pozwany zobowiązał się do zapłaty wszystkich zobowiązań dochodzonych od niego przez U. i (...), jednocześnie nie było sporne, że pozwany w zakresie tych zobowiązań zwolnił (...) sp. z o.o. lub (...) z obowiązku ich zapłaty wobec U. i (...)/ § 3 porozumienia z dnia 3 kwietnia 2020r., k.188/. Podobnie uregulowano powyższą kwestię w rozliczeniu (...) z dnia 13 marca 2020r.

Co istotne, pozwany nie kwestionował tych porozumień.

Wobec tego i ten zarzut apelacji okazał się bezzasadny a w konsekwencji Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

SSO Irena Dobosiewicz